הדרור

כתב מ. גורקי

צייר א. צ'רושין

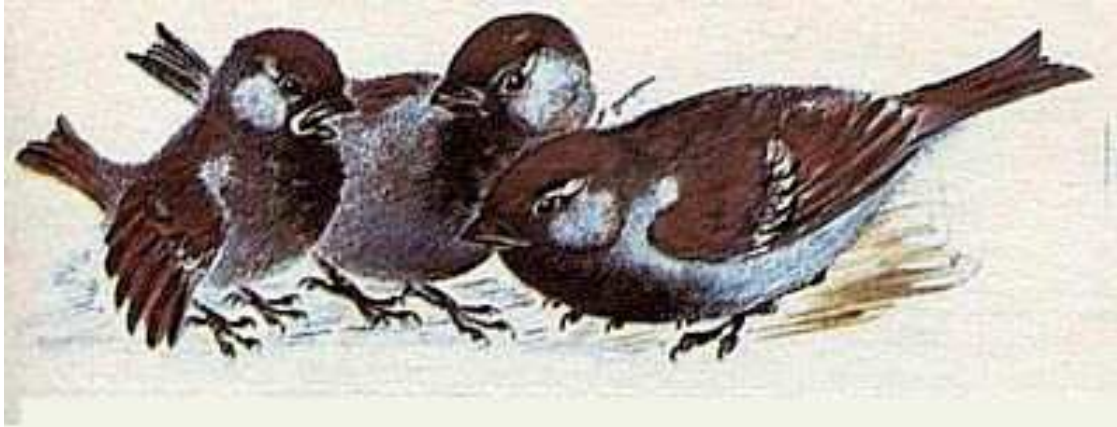

אצל דרורים כמו אצל בני אדם, הדרורים המבוגרים, יצורים משעממים, מקשקשים על דא ועל הא כמו שכתוב בספרים, והצעירים חיים לפי התבונה שלהם. חי פעם דרור, בעל מקור צהוב, וקראו לו פודיק. והוא חי מעל חלון בית מרחץ, מעל המרזב, בקן חמים של עשב, אזוב וחומרים רכים אחרים. הוא עדיין לא ידע לעוף, אבל נפנף כבר בכנפיים, וכל הזמן הציץ מהקן – רצה מאוד לדעת מה זה העולם הרחב והאם הם יתאימו זה לזה?

"מה? מה?" שאלה אותו אמו הדרורה.

והוא נפנף בכנפיים, הביט על האדמה וצעק:

"שחורה מדי, שחורה!"

אבא דרור היה מגיע, מביא חרקים ודואג:

"הוא בסדר?"

ואמא דרורה הייתה מרגיעה אותו:

"חי. חי!"
ופודיק בלע את החרקים וחשב:
"למה לדאוג. קיבלתי חרק עם ארבע רגליים, מצוין!"

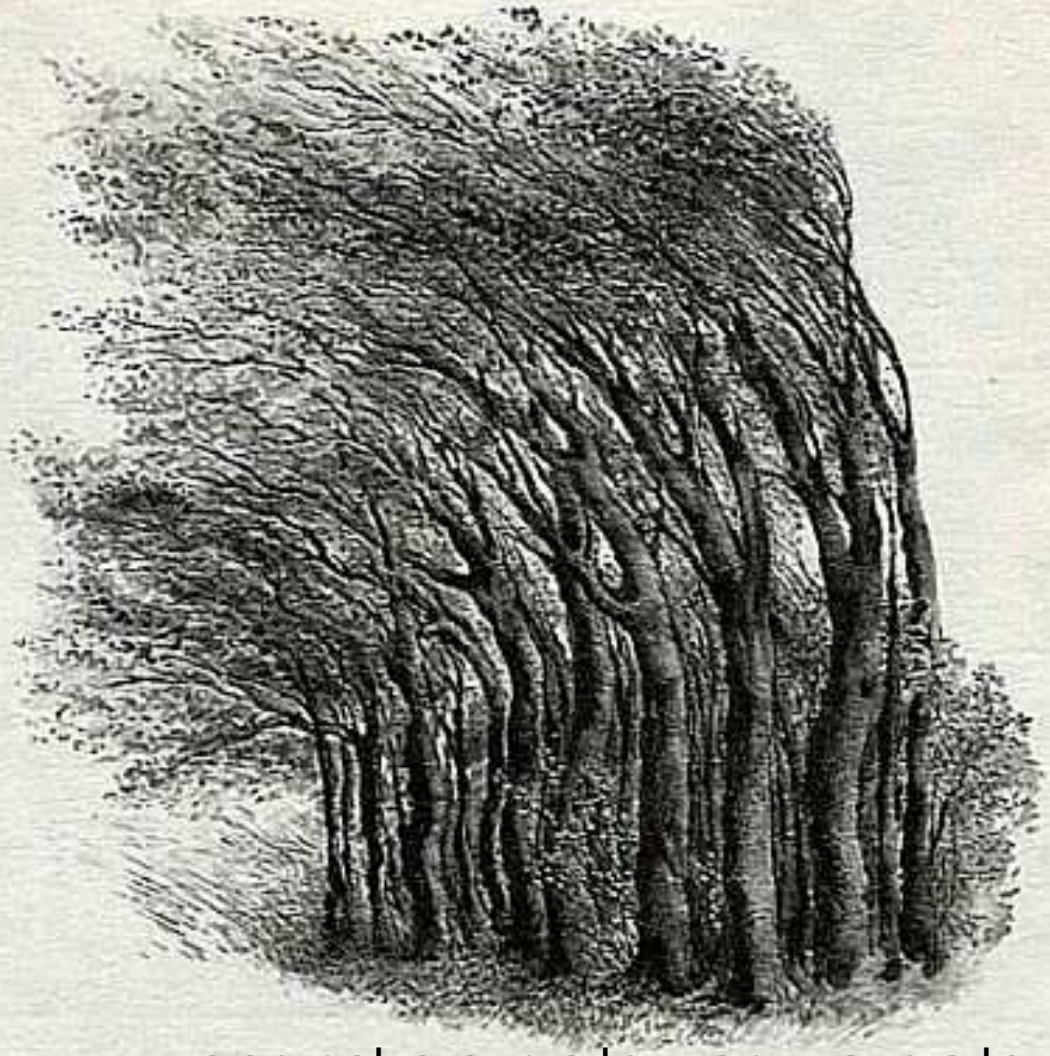

וכל הזמן הציץ מהקן, כל הזמן רצה לביט סביב.
"ילד, ילד" דאגה אמא "תשגיח, על תשען יותר מדי!"
"למה, למה?" שאל פודיק.
"מה למה, כי תיפול על הארץ, והחתול 'צ'וק' ויבלע אתך!" הסביר אבא לפני שעף לציד.
כך זה נמשך כל הזמן, והכנפיים לא צמחו מהר.

פעם נשבה רוח – ופודיק שואל:
"מה, מה זה?"
"הרוח תעיף אתך ו'צ'יק' תזרוק אתך על הארץ – לחתול!"
הסבירה אמא.
פודיק לא אהב זאת ואמר:
"ולמה העצים מתנדנדים! שיפסיקו אז לא תהיה רוח.."

אמא ניסתה להסביר לו שזה להפך, אבל הוא לא האמין, הוא אהב להסביר בדרכו שלו.
עובר ליד בית המרחץ אדם, מנופף בידיים.
"בוודאי החתול ניקה לו את הכנפיים מנוצות" אמר פודיק "רק עצמות נשארו."
"זה בן אדם. אין לו כנפיים" אמרה הדרורה!"
"מדוע?"
"הם רגילים לחיות בלי כנפיים. הם כל הזמן הולכים על רגליים, מבין?"
"מדוע?"
"אילו היו להם כנפיים, הם היו כל הזמן צדים אותנו, כמו שאנחנו צדים זבובים.."
"שטויות!" אמר פודיק "שטויות! צריך שלכולם יהיו כנפיים. לא טוב על האדמה. יותר גרוע מאשר באוויר! כשאגדל אעשה שכולם יעופו."
פודיק לא האמין לאמא. הוא עוד לא ידע שלא להאמין לאמא עלול להיגמר רע.

הוא ישב בקצה הקן ובקול רם שר את השירים שהכין בעצמו:

"איך, אדם ללא כנפיים
לך על שתי רגליים
ולמרות שאתה גדול
כינים באו אתך לאכול!

ואני הקטן
אוכל כינים בעצמי"

שר, שר ובסוף נפל מהקן

הדרורה אחריו, והחתול, ג'ינג'י, עיניים ירוקות, כבר כאן.
פודיק נבהל, פרש כנפיים, מתנדנד על רגליו הדקות ומקשקש
"כל הכבוד, יש לי כבוד..."
והדרורה דוחפת אותו הצדה, נוצותיה מסתמרות, איומה. אמיצה, פתחה את המקור ומכוונת לחתול ישר בעיניים.

"הלאה! הלאה! עוף פודיק, עף אל החלון, עוף!..."
הפחד הרים את פודיק מהאדמה, הוא קפץ, נפנף בכנפיים פעם, פעמיים – והוא על החלון!
עכשיו גם אמא עפה, בלי זנב, אבל שמחה מאוד, התיישבה לידו, נקרה לו בישבן ואומרת:
"נו! מה?"
"אז מה!" אומר פודיק "אני לא יכול ללמוד הכל בבת אחת."
והחתול יושב על הארץ, מוריד נוצות מהכפות שלו, מסתכל עליהן – ג'ינג'י, עיניים ירוקות, וממרמר בצער:

"דרור כזה רך, ממש כמו עכבר.. מיאו!"
והכל נגמר בשלום, אם נשכח שהדרורה נשארה ללא
זנב...